

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

Str. Vasile Bumbac nr.7
Suceava
Tel : 0230 521 358 int 614
Fax : 0230 215 087

DECIZIA NR. __131__
din _____14.12.2009_
privind soluționarea contestației formulată de

.....
din localitatea Rădăuți, județul Suceava,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr. din

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., asupra contestației formulate de, din localitatea Rădăuți, str., județul Suceava.

..... contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind suma totală de, reprezentând:

-- **majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende;**
- – **TVA;**
- – **majorări de întârziere aferente TVA.**

Contestația a fost introdusă prin Cabinetul de Avocat „.....”, în baza contractului de asistență juridică, în baza căruia a fost eliberată împuternicirea avocațială, depusă în original la dosarul cauzei, prin care se face dovada că a convenit să fie reprezentată în această speță de d-na avocat

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind suma totală de, reprezentând:

-- majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

În contestația depusă, societatea solicită desființarea deciziei de impunere atacate și a raportului de inspecție fiscală nr., care a stat la baza emiterii acestei decizii de impunere.

Referitor la stabilirea de către organele de inspecție fiscală a sumei de, reprezentând majorări de întârziere la plata impozitului pe dividende, petenta invocă prevederile art. 67 lin. 1 din Codul fiscal, în care se stipulează că:

„termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 31 decembrie”,

dar susține că aceste prevederi nu se aplică societății, deoarece în cadrul dividendele au fost ridicate, adică plătite, până la sfârșitul anului-în cursul lunii decembrie 2008.

Societatea susține că în mod corect a reținut impozitul pe dividende și l-a virat la data de 25.01.2009 – data scadenței – fără a datora nici o majorare suplimentară.

Referitor la stabilirea de către organele de inspecție fiscală a sumei de, reprezentând TVA stabilită suplimentar, rezultată din constatarea unei lipse în gestiune, contestatoarea motivează că, în urma realizării unui inventar, s-a constatat o lipsă în gestiunea numitului, pe atunci angajat al societății, în valoare totală de

Petenta susține că lipsa în gestiune provine, pe de o parte, din negăsirea faptică a unor bunuri care, scriptic, trebuiau să se afle în depozit, iar pe de altă parte, din nevalorificarea la timp de către angajați a unor produse al căror termen de garanție a expirat, astfel că societatea nu le mai putea valorifica în nici un fel, și nu în

ultimul rând, din degradarea prin manipulare defectuoasă a unor produse (căzi zgâriate, faianță și gresie sparte). În vederea tragerii la răspundere a celor vinovați, societatea a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți plângere penală, urmând ca din verificări să rezulte în ce măsură sunt vinovați manipulanții care au lucrat la depozit.

Contestatoarea face precizarea că dosarul penal este înregistrat sub nr. și se află în lucru la Poliția municipiului Rădăuți.

Petenta afirmă că, în concordanță cu noile prevederi ale Codului muncii, aceasta nu a putut emite decizii de imputare, iar cei vinovați nu și-au recunoscut sumele, astfel că rămâne ca instanța de judecată să rezolve acest aspect.

Contestatoarea susține că referitor la cea de a doua condiție, aceea a imputării, aceasta nu a putut fi îndeplinită și, prin urmare, nu se poate discuta despre vreo sumă scadentă cu titlu de TVA aferentă.

Petenta susține că organul de control nu a verificat în concreto inventarul și nu a făcut distincție între sumele reprezentând lipsă de bunuri în gestiune, cele reprezentând bunuri cu termen de garanție expirat și cele reprezentând bunuri deteriorate din vina angajaților. Contribuabilul consideră că aceste ultime categorii se încadrează în excepțiile prevăzute de dispozițiile art. 128 alin. 8 lit. b și c din Codul fiscal și nu constituie livrări de bunuri în sensul dispozițiilor art. 128 alin.4 lit. d din același cod, deci pentru sumele corespunzătoare nu doar că nu datorează TVA în momentul de față, ci și că nu va datora niciodată.

Referitor la stabilirea de către organele de inspecție fiscală a sumei de, reprezentând TVA stabilită suplimentar, fiind considerată nedeductibilă ca urmare a stabilirii ca nedeductibile a sumelor reprezentând contravaloarea mesei calde pregătite de un terț, contestatoarea susține că s-a creat o gravă confuzie.

Acesta afirmă că nu a considerat suma ca fiind nedeductibilă deoarece facturile emise de furnizor fiind cu TVA, taxa a fost achitată de societate și a fost dedusă, în condițiile în care societatea furnizoare, la rândul ei, a colectat și a achitat taxa la bugetul de stat.

Contestatoarea mai face precizarea că nedeductibilitatea unei cheltuieli din punctul de vedere al impozitului pe profit este un cu totul alt aspect decât nedeductibilitatea din punctul de vedere al TVA. În consecință, societatea consideră operațiunea ca fiind taxabilă, încadrându-se în prevederile art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal și, prin urmare, consideră că și TVA este deductibilă.

Referitor la stabilirea de către organele de inspecție fiscală a sumei de, reprezentând majorări de întârziere aferente TVA, din care aferente TVA în sumă de și aferente TVA în sumă de, contestatoarea susține că nu datorează nici aceste sume, potrivit principiului „accesorium sequitur principale”.

În concluzie, petenta solicită desființarea actelor atacate.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., s-a stabilit în sarcina suma totală de plată de, reprezentând:

-- majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

În urma controlului efectuat, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna ianuarie 2007, ca urmare a inventarierii, s-a stabilit la gestiunea depozit materiale de construcții din str. Papetăriei nr. 5, o lipsă în sumă totală de, sumă care a fost imputată gestionarilor. Pentru recuperarea prejudiciului, gestionarii au fost acționați de către societate în instanță.

Inventarierea a fost valorificată, în sensul că în evidența contabilă a fost înregistrat venitul aferent lipsei în gestiune în contul contabil 758.8 ”Alte venituri din exploatare”, însă TVA în sumă totală de nu a fost colectată, fiind înregistrată ca TVA neexigibilă.

Organele fiscale au constatat că au fost încălcate prevederile art. 128 alin. 3 pct. d și ale art. 134 alin. 1 din Codul fiscal și, în consecință, au stabilit în sarcina societății un debit suplimentar în sumă totală de, **reprezentând TVA.**

Pentru neachitare la termenul scadent a taxei pe valoarea adăugată s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

În urma verificării evidenței contabile a societății, organele fiscale au mai constatat că, în perioada octombrie 2006 – martie 2009, contribuabilul a acordat salariaților o masă caldă, masă pregătită de către un terț. Cheltuiala efectuată cu achiziția acestui serviciu, în sumă totală de, a fost considerată de către societate ca fiind nedeductibilă. Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că această cheltuială nu a fost utilizată în folosul operațiunilor taxabile ale societății și, în consecință, au stabilit și faptul că și TVA aferentă achiziției acestui serviciu nu este deductibilă.

Astfel, s-a stabilit suplimentar în sarcina o **taxă pe valoarea adăugată în sumă de**

Pentru neachitarea la scadență a acestei taxe, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

În urma controlului efectuat, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a repartizat dividende aferente anului 2007 în luna decembrie 2008 în sumă totală de Organele fiscale au stabilit că petenta avea obligația de a plăti impozitul pe dividende în valoare de până la data de

31.12.2008. Deoarece societatea a declarat că l-a ridicat în luna decembrie 2008, cu scadența în 25.01.2009, organele de inspecție fiscală au recalculat majorările de întârziere, stabilind în sarcina societății **suma de**, **reprezentând majorări de întârziere**, calculate pentru perioada 01.01.2009 – 25.01.2009.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma totală de, din care, reprezentând TVA stabilită suplimentar și, reprezentând majorări de întârziere aferente, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, este investită să se pronunțe dacă contestatoarea avea obligația să colecteze TVA aferentă lipsurilor în gestiune, în sumă de, în condițiile în care societatea susține că o parte din lipsă se datorează vinovăției angajaților, pentru care a formulat plângere penală, iar o altă parte din bunurile constatate lipsă sunt degradate și distruse, dar nu prezintă nici un document în susținerea afirmațiilor sale.

În fapt, în urma controlului efectuat, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna ianuarie 2007, ca urmare a inventarierii, s-a stabilit la gestiunea depozitului de materiale de construcții, din str. Papetăriei nr. 5, o lipsă în sumă totală de, care a fost imputată gestionarilor. Pentru recuperarea prejudiciului, gestionarii au fost acționați de către societate în instanță.

Organele de control au constatat că inventarierea a fost valorificată, în sensul că în evidența contabilă a fost înregistrat venitul aferent lipsei în gestiune, în contul contabil 758.8 "Alte venituri din exploatare", însă **TVA în sumă totală de** nu a fost colectată, fiind înregistrată ca TVA neexigibilă.

Pentru neachitarea la termenul scadent a taxei pe valoarea adăugată s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

Contestatoarea motivează că, în urma efectuării unui inventar, s-a constatat o lipsă în gestiunea angajatului societății, în valoare totală de

Societatea susține că nu avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată în sumă de, aferentă lipsei în gestiune de, pe motiv că, în vederea tragerii la răspundere a celor vinovați, a înaintat plângere penală la Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți, în vederea stabilirii vinovăției salariaților.

De asemenea, contestatoarea afirmă că lipsa în gestiune provine din următoarele cauze:

- lipsa faptică a unor bunuri care, scriptic, trebuiau să se afle în depozit;
- nevalorificarea la timp de către angajați a unor produse al căror termen de garanție a expirat, care nu au mai putut fi valorificate;
- degradarea prin manipulare defectuoasă a unor produse (căzi zgâriate, faianță și gresie sparte)

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 137** și ale **art. 128** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile pentru perioada supusă controlului, unde se stipulează că:

ART. 137

„Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării

(1) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din:

a) pentru livrări de bunuri și prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la lit. b) și c), din tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care urmează a fi obținută de furnizor ori prestator din partea cumpărătorului, beneficiarului sau a unui terț, inclusiv subvențiile direct legate de prețul acestor operațiuni;

[...]”.

ART. 128

“Livrarea de bunuri

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

[...]

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

[...]

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a) - c).

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

[...]”.

Din aceste texte de lege se reține că, pentru livrări de bunuri și prestări de servicii, baza de impozitare este formată din tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care urmează a fi obținută de furnizor ori prestator din partea cumpărătorului, beneficiarului sau a unui terț.

De asemenea, rezultă că sunt considerate livrări de bunuri și intră în baza de impozitare a TVA și bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și a perisabilităților, în limitele prevăzute prin lege.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 128 alin. 8 lit. b**, la **pct. 6 alin. 9** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se stipulează că:

„[...]”

(9) În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

- a) **bunurile nu sunt imputabile;**
 - b) **degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente;**
 - c) **se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.**
- [...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, numai dacă sunt îndeplinite **cumulativ** următoarele condiții: bunurile să nu fie imputabile, degradarea să fie dovedită cu documente și să se facă dovada că bunurile respective s-au distrus și nu au intrat în circuitul economic.

Contestatoarea afirmă că lipsa în gestiune provine din următoarele cauze:

- lipsa faptică a unor bunuri care, scriptic, trebuiau să se afle în depozit;
- nevalorificarea la timp de către angajați a unor produse al căror termen de garanție a expirat, care nu au mai putut fi valorificate;
- degradarea prin manipulare defectuoasă a unor produse (căzi zgâriate, faianță și gresie sparte).

În ceea ce privește susținerea petentei că, pentru ca lipsa în gestiune să reprezinte livrare de bunuri, trebuie îndeplinite două condiții, respectiv să existe o lipsă și lipsa să fie imputată, nu poate fi reținută întrucât, potrivit art. 128 alin. 4 lit. d) din Codul fiscal, citat mai sus, sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată bunurile constatate lipsă din gestiune. Rezultă astfel că orice lipsă în gestiune

reprezintă o livrare de bunuri, indiferent dacă lipsa respectivă este imputabilă sau nu, cu excepția cazurilor în care societatea face dovada că în același timp bunurile nu sunt imputabile, degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

În urma verificării evidenței contabile a, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna ianuarie 2007, ca urmare a inventarierii, s-a stabilit la gestiunea depozit materiale de construcții în, o lipsă în sumă totală de, sumă care a fost imputată gestionarilor.

- **La art. 134, art. 134¹, art. 134² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se stipulează că:**

ART. 134

„Faptul generator și exigibilitatea - definiții

(1) Faptul generator reprezintă faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru exigibilitatea taxei.

(2) Exigibilitatea taxei reprezintă data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, chiar dacă plata acestei taxe poate fi amânată.

(3) Exigibilitatea plății taxei reprezintă data la care o persoană are obligația de a plăti taxa la bugetul statului, conform prevederilor art. 157 alin. (1). Această dată determină și momentul de la care se datorează majorări de întârziere pentru neplata taxei”.

ART. 134¹

„Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol.

[...]”.

ART. 134²

„Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.
[...]”.

Potrivit acestor texte de lege, faptul generator al taxei pe valoarea adăugată reprezintă faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru exigibilitatea taxei și intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor.

Pe de altă parte, exigibilitatea este data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata TVA de către persoanele obligate la plata

taxei, respectiv este data la care o persoană are obligația de a plăti taxa la bugetul statului.

Deoarece însăși societatea recunoaște că lipsa în gestiune provine din negăsirea faptică a unor bunuri care, scriptic, trebuiau să se afle în depozit, rezultă că în conformitate cu prevederile art. 128 alin. 4 lit. d), această lipsă este asimilată livrărilor de bunuri.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 134¹ alin. 1 din Codul fiscal, mai sus citat, faptul generator al TVA intervine la data livrării bunurilor, iar exigibilitatea TVA intervine la data constatării acestei lipse în gestiune, luna ianuarie 2007.

Rezultă că societatea datora bugetului de stat TVA aferentă lipsei în gestiune la data constatării acesteia, în luna ianuarie 2007, drept pentru care în mod legal organul fiscal a stabilit în sarcina societății TVA stabilită suplimentar.

În ceea ce privește susținerea contestatoarei că nu datorează TVA pe motiv că lipsa în gestiune provine din nevalorificarea la timp de către angajați a unor produse ale căror termen de garanție a expirat, care nu au mai putut fi valorificate, și din degradarea prin manipulare defectuoasă a unor produse (căzi zgâriate, faianță și gresie sparte), facem precizarea că, în conformitate cu prevederile art. 128 alin. 8 lit. b și c din Codul fiscal, mai sus citat, nu constituie livrare de bunuri, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate și perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege.

La pct. 6 alin. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se stipulează că aceste bunuri pentru a se încadra în această categorie, trebuie să îndeplinească o serie de condiții, respectiv bunurile să nu fie imputabile, degradarea să fie datorată unor cauze obiective și să fie dovedită cu documente și să se facă dovada că bunurile respective s-au distrus și nu au intrat în circuitul economic.

Având în vedere că petenta nu depune nici un document prin care să facă dovada că bunurile respective nu sunt imputabile, că s-au degradat din cauze obiective, s-au distrus și nu au intrat în circuitul economic, rezultă că susținerea contestatoarei nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, aceasta nefiind dovedită cu documente.

Societatea susține și faptul că nu avea obligația de a colecta TVA pe motiv că nu s-a stabilit încă vinovăția persoanelor care au produs lipsa în gestiune și în aceste sens, petenta a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți o plângere penală, urmând ca din verificări să rezulte în ce măsură sunt vinovați manipulanții care au lucrat la depozit. Această afirmație nu poate fi reținută, întrucât faptul că societatea se îndreaptă împotriva salariaților considerați vinovați pentru recuperarea prejudiciului nu exonerează contribuabilul de la colectarea TVA aferentă lipsurilor în gestiune, conform prevederilor Codului fiscal.

Având în vedere prevederile legale citate mai sus și ținând cont și de faptul că societatea nu a depus documente prin care să facă dovada că bunurile respective nu sunt imputabile, că s-au degradat din cauze obiective, s-au distrus și nu au intrat în circuitul economic, **rezultă că în mod legal** organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea avea obligația să colecteze **taxa pe valoarea adăugată în sumă de**, aferentă lipsei în gestiune, drept pentru care **urmează a se respinge** contestația cu privire la această sumă, **ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.**

De asemenea, având în vedere că nu se contestă modul de calcul al majorărilor de întârziere, aferente TVA stabilită suplimentar în sumă de și ținând cont că pentru sumele care au generat aceste majorări, contestația a fost respinsă, potrivit prevederilor legale mai sus citate, precum și principiului de drept „**accessorium sequitur principale**” – **accessoriul urmează principalul**, urmează a se **respinge ca neîntemeiată** contestația și pentru **majorările de întârziere** în cuantum de

2. Referitor la suma totală de, din care, reprezentând TVA stabilită suplimentar și, reprezentând majorări de întârziere aferente, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea avea dreptul la deducerea acestei taxe, în condițiile în care este aferentă meselor calde oferite angajaților cu titlu gratuit.

În urma verificării evidenței contabile a societății, organele fiscale au constatat că în perioada octombrie 2006 – martie 2009, petenta a acordat salariaților o masă caldă, pregătită de către un terț. Cheltuiala efectuată cu achiziția acestui serviciu, în sumă totală de, a fost considerată de către societate ca fiind nedeductibilă. Organele de inspecție fiscală au constatat că această cheltuială nu a fost utilizată în folosul operațiunilor taxabile ale societății și, în consecință, au stabilit că și TVA aferentă achiziției acestui serviciu nu este deductibilă.

Astfel, s-a stabilit suplimentar în sarcina o **taxă pe valoarea adăugată în sumă de**

Pentru neachitarea la scadență a acestei taxe, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

În drept, pentru anul 2006, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 145** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal al României:

ART. 145

„Dreptul de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa pe valoarea adăugată deductibilă devine exigibilă.

[...]

(3) Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul să deducă:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă;

[...]”.

- începând cu 01 ianuarie 2007 acest articol s-a modificat, având următorul conținut:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

[...]”.

Din aceste texte de lege se reține că orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile. În caz contrar, dacă aceste bunuri nu sunt achiziționate pentru operațiunile taxabile ale firmei, aceasta nu are dreptul de deducere a taxei.

În urma verificării evidenței contabile a societății, organele fiscale au constatat că, în perioada octombrie 2006 – martie 2009, petenta a acordat salariaților o masă caldă, masă pregătită de către un terț. Cheltuiala efectuată cu achiziția acestui serviciu, în sumă totală de, a fost considerată de către societate ca fiind nedeductibilă, deci nu era aferentă operațiunilor taxabile. Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că această cheltuială nu a fost utilizată în folosul operațiunilor taxabile ale societății și, în consecință, în mod legal au stabilit și faptul că și TVA aferentă achiziției acestui serviciu nu este deductibilă.

Referitor la susținerea contestatoarei că nedeductibilitatea unor cheltuieli din punctul de vedere al impozitului pe profit este un cu totul alt aspect decât nedeductibilitatea din punctul de vedere al TVA, sunt de menționat prevederile art.

21 alin. 1 și alin. 4 d din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, conform cărora:

ART. 21

„Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

d) cheltuielile cu taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor acordate salariaților sub forma unor avantaje în natură, dacă valoarea acestora nu a fost impozitată prin reținere la sursă;

[...]”.

Din textul acestui articol se reține că sunt cheltuieli deductibile acele cheltuieli care sunt efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

De asemenea, se reține că taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor acordate salariaților sub forma unor avantaje în natură reprezintă pentru societate o cheltuială, dar care nu este deductibilă fiscal, în situația în care valoarea acestor bunuri nu a fost impozitată prin reținere la sursă.

În urma verificării efectuate la societate, s-a constatat că aceste bunuri au fost acordate salariaților cu titlu gratuit și nu a fost impozitată prin reținere la sursă, suma fiind înregistrată drept cheltuială nedeductibilă. Rezultă astfel că această cheltuială nu a fost folosită în scopul operațiunilor taxabile ale firmei, deci petenta nu avea dreptul la deducerea TVA aferentă achiziției acestor bunuri.

Având în vedere prevederile legale citate mai sus, rezultă că în mod legal organul fiscal nu a acordat dreptul la deducerea TVA aferentă mesei calde oferite angajaților cu titlu gratuit, drept pentru care **urmează a se respinge** contestația formulată cu privire la suma de, **reprezentând TVA stabilită suplimentar, ca neîntemeiată.**

De asemenea, având în vedere că nu se contestă modul de calcul al majorărilor de întârziere, aferente TVA stabilită suplimentar în sumă de, și ținând cont că pentru sumele care au generat aceste majorări, contestația a fost respinsă, potrivit prevederilor legale mai sus citate, precum și principiului de drept „**accessorium sequitur principale**” – **accessoriul urmează principalul, urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația și pentru majorările de întârziere în cuantum de

3. Referitor la suma de, reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată

stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă societatea datorează majorări de întârziere pentru perioada 31.12.2008 – 25.01.2009, aferente impozitului pe dividende aferente anului 2007, distribuite asociaților în anul 2008, în condițiile în care societatea nu demonstrează cu documente că dividendele au fost plătite în luna decembrie 2008.

În fapt, în urma controlului efectuat la societate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a repartizat dividende aferente anului 2007 în luna decembrie 2008, în sumă totală de Organele fiscale au stabilit că petenta avea obligația de a plăti impozitul pe dividende în valoare de, până la data de 31.12.2008. Organele de inspecție fiscală au calculat majorările de întârziere **în sumă de**, pentru perioada 01.01.2009 – 25.01.2009, aferente impozitului pe dividende neplătit la 31.12.2008, în sumă de

În contestația formulată petenta susține că a achitat dividendele în luna decembrie 2008 și că avea astfel dreptul de a plăti impozitul pe dividende până la 25 ianuarie 2009.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 119 și art. 120** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 119

“Dispoziții generale privind majorări de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]

(3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(4) Majorările de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, cu excepția situației prevăzute la art. 142 alin. (6)”.
[...]

ART. 120

“Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

[...]

(7) Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

Din aceste texte de lege se reține că se datorează majorări de întârziere pentru obligațiile de plată care nu au fost achitate la scadență.

Aceste majorări se calculează pentru perioada cuprinsă între data scadenței sumei datorate și data achitării aceluși debit.

- **Art. 65 alin. 1 lit. a și art. 67 alin. 1** din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, stipulează că:

ART. 65

“Definirea veniturilor din investiții

(1) Veniturile din investiții cuprind:

a) dividende;

[...]”.

ART. 67

“Reținerea impozitului din veniturile din investiții

(1) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv sumele primite ca urmare a deținerii de titluri de participare la fondurile închise de investiții, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice, odată cu plata dividendelor către acționari sau asociați. Termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 31 decembrie a anului respectiv.

[...]”.

Din textele de lege citate mai sus rezultă că impozitul pe veniturile sub formă de dividende se determină prin aplicarea cotei de impozit de 16% la suma acestora.

Această obligație de a calcula și de a reține impozitul pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice și intervine odată cu plata dividendelor către acționari sau asociați, iar plata impozitului trebuie efectuată până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata dividendelor.

De asemenea, dacă dividendele au fost distribuite, dar nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, în acest caz impozitul trebuie achitat până la data de 31 decembrie a anului respectiv.

În cazul de față, dacă societatea a distribuit în cursul anului 2008 dividendele aferente anului 2007, dar nu le-a plătit până la sfârșitul anului 2008, atunci avea obligația de a achita impozitul până la data de 31.12.2008, iar dacă le-a achitat în luna decembrie 2008, atunci termenul de plată era 25 ianuarie 2009.

În contestația formulată, petenta susține că dividendele au fost achitate în cursul lunii decembrie 2008, situație în care avea dreptul de achita impozitul pe dividende până la data de 25.01.2009.

La dosarul cauzei societatea nu depune documente din care să rezulte că dividendele au fost achitate în cursul lunii decembrie 2008.

Prin adresa nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a solicitat societății să facă dovada plății dividendelor în cursul lunii decembrie 2008.

Adresa, transmisă cu confirmarea de primire nr., a fost primită de contestatoare la data de 27.11.2009, dar până la data emiterii prezentei decizii nu a dat curs solicitării noastre.

- Potrivit **art. 65 și art. 206 alin. 1 lit. c și d** din OG 92/2003 privind codul de procedură fiscală, republicată, contestația cuprinde motivele pe care se întemeiază, iar contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

[...]”.

ART. 206

“Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

În Referatul nr., cuprinzând propuneri de soluționare a contestației formulată de petentă, se precizează că societatea nu a pus la dispoziția organelor de inspecție fiscală documente din care să rezulte că dividendele au fost plătite acționarilor.

Întrucât până la data emiterii prezentei decizii contestatoarea nu a dat nici un răspuns și nu a depus documente prin care să dovedească faptul că plata

dividendelor s-a făcut în luna decembrie 2008, situație în care termenul de plată a impozitului pe veniturile din dividende este până la data de 25.01.2009 și ținând cont că din documentele puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală nu rezultă că dividendele au fost plătite acționarilor, conform prevederilor legale citate mai sus, se conchide că în mod legal organul fiscal a procedat la calcularea majorărilor de întârziere pentru perioada 31.12.2008 – 25.01.2009, aferente plății cu întârziere a impozitului pe dividende, și a stabilit **suma de, reprezentând majorări de întârziere**, drept pentru care **urmează a se respinge** contestația cu privire la această sumă, **ca neîntemeiată și nesuținută cu documente.**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. d, art. 65 alin. 1 lit. a și art. 67 alin. 1, art. 128, art. 134, art. 134¹, art. 134², art. 137, art. 145 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, pct. 6 alin. 9 referitor la aplicarea prevederilor art. 128 alin. 8 lit. b din Hotărârea Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. 65 și art. 206 alin. 1 lit. c și d, art. 119, art. 120 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborate cu prevederile art. 216 din Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea contestației depuse de, cu sediul în municipiul Rădăuți, str. județul Suceava, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind suma totală de, reprezentând:

- – majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA,

ca neîntemeiată și nesuținută cu documente.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

DIRECTOR COORDONATOR,

.....